

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbn@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

Warszawa, 10.03.2024

Prof. dr hab. Jacek Tomczyk
Zakład Antropologii Środowiskowej i Toksykologii
Instytut Nauk Biologicznych UKSW

Ocena osiągnięcia naukowego oraz istotnej aktywności naukowej dr inż. Anny Juras

adiunkta w Instytucie Biologii i Ewolucji Człowieka na Wydziale Biologii

Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

w związku z postępowaniem o nadanie stopień doktora habilitowanego w dziedzinie
nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne

1. Podstawa formalna opracowania oceny

Niniejsza ocena została przygotowana w związku z Uchwałą Rady Dyscypliny Nauk Biologicznych nr 10/01/2024 z dnia 26.01.2024 r. Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne dr inż. Annie Juras.

Podstawą oceny są dokumenty przygotowane przez Panią dr inż. Annę Juras obejmujące:

- a. Wniosek o przeprowadzenie postępowania
- b. Dane wnioskodawcy
- c. Autoreferat
- d. Wykaz osiągnięć naukowych
- e. Kopie prac naukowych Habilitantki
- f. Odpis dyplomu doktora nauk biologicznych
- g. Oświadczenia współautorów w publikacjach wchodzących w skład osiągnięcia naukowego.

Dokumenty powyższe zostały przygotowane w języku polskim i angielskim oraz dostarczone do recenzji w formie elektronicznej.

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbus@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

Pani dr inż. Anna Juras uzyskała stopień doktora nauk biologicznych w 2012 roku na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie rozprawy: *Etnogeneza Słowian w świetle badań kopalnego DNA*. Promotorem pracy był Pan prof. dr hab. Janusz Piontek. Od chwili uzyskania stopnia doktora do chwili obecnej Pani dr inż. Anna Juras jest adiunktem w Instytucie Biologii i Ewolucji Człowieka na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Przedstawiony do oceny tytuł osiągnięcia naukowego brzmi: *Pochodzenie, migracje i relacje pokrewieństwa w populacjach ludzkich z Centralnej i Wschodniej Europy na podstawie badań kopalnych genomów mitochondrialnych*.

W skład osiągnięcia wchodzi pięć oryginalnych, spójnie tematycznie prac badawczych, opublikowanych w czasopismach indeksowanych na liście JCR. Wszystkie są publikacjami wieloautorskimi, w których Habilitantka jest pierwszym autorem, a zarazem autorem korespondencyjnym. Jest również pomysłodawcą i koordynatorem badań. Przedstawione informacje wskazują na decydujący indywidualny udział dr inż. Anny Juras w powstaniu przedstawionych publikacji, co stanowi uzasadnioną podstawę do przedstawienia ich jako osiągnięcia naukowego osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego. Wszystkie publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego przypisane są do dyscypliny nauk biologicznych, zgodnie z wykazem czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych załączonego do komunikatu Ministra Nauki z dnia 5 stycznia 2024 roku.

Antropolodzy – biolodzy człowieka, których zainteresowania badawcze koncentrują się na populacjach historycznych znają wagę i ważność zaganiania przedstawionego przez Habilitantkę. Poprzez nasze analizy osteologiczne, odontologiczne, fizykochemiczne staramy się poznać minione populacje nie tylko pod względem ich „charakterystyki biologicznej” (płci, wieku, chorób i nieprawidłowości rozwojowych), czy sposobu funkcjonowania w środowisku (jakości życia, diety, statusu ekonomiczno-społecznego), ale i dążymy do wglądu w ich strukturę genetyczną. Analizy te pozwalają nam poznać i zrozumieć pokrewieństwo biologiczne badanych osobników oraz zidentyfikować ewentualne kierunki minionych migracji. Tematyka badań habilitantki,

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p. 109

mail: wbus@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

przedstawiona do oceny dorobku, została właśnie skoncentrowana na wspomnianych dwóch zagadnieniach, mianowicie problematyce migracji oraz pokrewieństwa biologicznego. Przedstawione analizy zostały przeprowadzone na populacjach ludzkich z Centralnej i Wschodniej Europy z okresu od neolitu do epoki żelaza (ok. 4200 do 200 BC). Celem badań, przedstawionych w cyklu publikacji, było określenie zróżnicowania pochodzenia linii żeńskiej oraz wpływu migracji na strukturę genetyczną dawnych społeczności Europy na podstawie analiz kopalnych genomów mitochondrialnych.

Pierwsza z przedstawionych publikacji (*Mitochondrial genomes reveal an east to west cline of steppe ancestry in Corded Ware populations*) została skoncentrowana na zagadnieniu wpływu migracji z terenów pontyjsko-kaspijskich na strukturę populacji zasiadających Centralną Europę. Uważa się, że na tereny naszego kraju przybyli pierwsi migranci z rejonu pontyjsko-kaspijskiego. Prawdopodobnie była to ludność stepowa, która mogła istotnie formować populacje z okresu późno neolitycznego i fazy wczesnego brązu. Habilitantka po raz pierwszy wykorzystała do analiz, dobrze znany antropologom materiał ludzki, identyfikowany z kulturą sznurową. Na podstawie analiz została potwierdzona migracja z kierunków stepów pontyjsko-kaspijskich. Ponadto odkryto istnienie gradientu, iż im dalej rejonów stepowych tym udział miejscowej ludności związany z neolitycznymi rolnikami był większy, a udział komponentów stepowych mniejszy. Istotnym wnioskiem przeprowadzonych analiz jest, że w migracji ze stepów uczestniczyli nie tylko mężczyźni, ale i kobiety. Oznacza to, że zasiedlanie nowych obszarów nie miało charakteru „najeźdźczego”, lecz raczej było przemieszczaniem grup społecznych. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż Habilitantka pozyskała materiały kostne do analiz z ekspedycji archeologicznych prowadzonych między innymi na terenach północno-zachodniego regionu pontyjskiego.

Druga z przedstawionych do oceny praca (*Maternal genetic origins of the late and final Neolithic human populations from present-day Poland*) dotyczy określenia relacji genetycznych pomiędzy grupami ludzkimi z nieco młodszego okresu historii, mianowicie od środkowego do końcowego neolitu, co oznacza czas między 3850 a 2300 BC. Praca jest zatem swoistą „chronologiczną” kontynuacją badań opisywanych powyżej. Pracę tę uważam za ważną, gdyż Habilitantka włączyła do badań po raz pierwszy populacje kulturowo identyfikowane z kulturą pucharów lejkowatych. W środkowym okresie neolitu, w drugiej połowie IV tysiąclecia p.n.e., na ziemiach Polski zapanowała kultura pucharów lejkowatych. Swą nazwę zawdzięcza przewodniej formie naczyń glinianych o

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbns@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

wydłużonej i lekko rozchylonej szyjce. Genezy tej kultury dopatruje się w oddziaływaniu bardziej rozwiniętych społeczności z południa Europy na ludy zamieszkujące tereny dzisiejszej Polski, północnych Niemiec i Danii. Z czasem kultura pucharów lejkowatych zajęła wielkie obszary niemal całego kontynentu i trwała, miejscami, ponad 1000 lat. Habilitantka w badaniach wykazała, że populacje datowane na środkowy i późny Neolit wykazywały genetyczne podobieństwo. Wyjątkiem okazały się jedynie populacje identyfikowane z kulturą sznurową, które przynajmniej w linii żeńskiej, wykazywały większe podobieństwo genetyczne z ludami ze stepów pontyjsko-kaspijskich. Otrzymane wyniki potwierdzają tezę przedstawioną w pierwszej pracy, iż dominującym udziałem genetycznym w formowaniu populacji kultury sznurowej były grupy zamieszkujące stepy. Ponadto badania wskazują, że populacje identyfikowane z kulturą amfor kulistych, kulturą złocką i pucharów lejkowatych wykazywały genetyczną bliskość i przeważała w nich obecność mtDNA charakteryzująca neolitycznych rolników. Jednocześnie grupy te nie wykazywały bliskich relacji z populacjami stepowymi. Habilitantka w badaniach wykazała „istnienie” genetycznej ciągłości przynajmniej od początku do końca Neolitu na ziemiach Polskich. Pozwala to przypuszczać, że migrujące neolityczne populacje rolnicze nie wyparły zastanych grup zbieracko-łowieckich, lecz raczej z nimi koegzystowały.

Trzecia praca (*Mitochondrial genomes from Bronze Age Poland reveal genetic continuity from the Late Neolithic and additional genetic affinities with the steppe populations*) obejmuje populacje okresu Brązu, jest to zatem kontynuacja analizy genetycznej populacji zamieszkującej obszar Polski. Dane archeologiczne wskazują, że grupy ludzkie identyfikowane z kulturą sznurową były stopniowo zastępowane przez populacje związane z kulturą mierzanowicką i strzyżowską, a potem trzciniecką. Celem badań było genetyczne potwierdzenie lub odrzucenie tej koncepcji. Autorka wykazała, że populacje mierzanowickie i trzcinieckie były bardziej związane genetycznie z grupą kultury sznurowej, niż grupą kultury strzyżowskiej. Może to sugerować, że populacje identyfikowane z kulturami mierzanowicką, trzciniecką i sznurową wywodzą się z podobnej linii genetycznej. Interesującym jest fakt, iż Habilitantka na kanwie otrzymanych wyników zaproponował dwie hipotezy dotyczące powstania populacji kultury strzyżowskiej. Pierwsza zakłada, że ludność kultury strzyżowskiej miała wykształcić różnice genetyczne w stosunku do populacji kultury sznurowej. Druga zakłada, że populacje identyfikowane z kulturą strzyżowską powstały na skutek drugiej migracji populacji ze stepów. Przeprowadzona dyskusja wskazuje, że Habilitantka niezwykle

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud. 23 p.109

mail: wbn@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

wnikliwie, ale i krytycznie podchodzi do otrzymanych przez siebie wyników. Choć zaproponowane obie koncepcje wydają się spójne i logiczne to Autorka zdaje się wskazywać na drugą koncepcję jako bardziej prawdopodobną.

Czwarta publikacja (*Diverse origin of mitochondrial lineages in Iron Age Black Sea Scythians*) tematycznie obejmuje populacje okresu żelaza. Tym razem jednak zainteresowania Habilitantki skupione zostały na populacjach Scytów pochodzących ze stanowisk z Mołdawii i północnego rejonu pontyjskiego. Celem tej pracy było określenie pochodzenia, w linii żeńskiej, badanej grupy oraz relacji genetycznych z grupami Scytów z innych rejonów Europy. Scytowie identyfikowani są z grupami nomadycznymi zasiedlającymi Euroazję. Przeprowadzone analizy mtDNA wykazały ciągłość od okresu brązu do okresu żelaza grup w rejonie pontyjskim. Jednak nie stwierdzono bliskości genetycznej pomiędzy Scytami z rejonu pontyjskiego a Scytami z rejonu Altaju. Wnioski przedstawione w pracy są niezwykle wyważone i wskazują na dojrzałość badaczki. Nie zawsze to co przedstawiają dane innym nauk znajdują potwierdzenie i bezpośrednie przełożenie w danych biologicznych.

Drugim szeroko omawianym zagadnieniem przez Habilitantkę jest problematyka pokrewieństwa biologicznego. Podejmując badania osteologiczne bardzo często antropolodzy stają przed pytaniem: czy badane osobniki były w jakikolwiek sposób ze sobą spokrewnione? Zagadnienie jest szczególnie istotne w przypadku grobów zbiorowych lub pochówków „kobieta-dziecko”. Na postawione pytanie badania osteologiczne mogą odpowiadać jedynie pobieżnie. Jedynie badania genetyczne dostarczyć mogą odpowiedzi i to przy założeniu, że materiał nadaje się do sekwencjonowania. Temat pokrewieństwa biologicznego został przedstawiony przez dr inż. Annę Juras w kilku pracach. W artykule: *Investigating kindship of Neolithic post-LBK human remains from Krusza Zamkowa, Poland using ancient DNA* Habilitantka podjęła się zadania określenia pokrewieństwa biologicznego pomiędzy pięcioma osobnikami datowanymi na okres neolitu. Analizowany materiał pochodził zarówno z magazynów Instytutu Biologii i Ewolucji Człowieka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, ale i ze stanowiska aktualnie eksplorowanego. Uwaga ta jest o tyle istotna, iż materiał przechowywany w zbiorach muzealniczych może ulegać kontaminacji lub zniszczeniu, co utrudnia lub całkowicie eliminuje możliwość prowadzenia badań genetycznych. Inna sytuacja istnieje w przypadku szczątków współcześnie eksplorowanych, gdzie zwraca się uwagę na sposób odkopywania materiału, a potem jego przechowywania. Rezultatem badań było określenie płci

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbus@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

wszystkich pięciu osobników. Wszystkie osobniki reprezentowały płć żeńską i nie wykazywały pokrewieństwa w linii żeńskiej. Oznacza to, że kobiety nie były matkami pochowanych dzieci, a dzieci nie były pełnym rodzeństwem. Badania są niezwykle interesujące gdyż wskazują, że to nie więzi biologiczne decydowały o wspólnych pochówkach, ile raczej inne „pozabiologiczne” relacje.

Tematyka pokrewieństwa biologicznego była również częścią publikacji już wsześnieij omawianych (*Maternal genetic origins of the late and final Neolithic human populations from present-day Poland; Mitochondrial genomes from Bronze Age Poland reveal genetic continuity from the Late Neolithic and additional genetic affinities with the steppe populations*). W tych przypadkach analizom poddano osobniki z grobu zbiorowego z Bronocic oraz Sadowie i Nakonowie. Pierwsze ze wspomnianych stanowisko jest interesujące z tej racji, iż identyfikowane jest z kulturą pucharów lejkowatych, kiedy zasadniczo funkcjonowały pojedyncze pochówki. Badania potwierdziły hipotezę o bliskim pokrewieństwie części osobników z tego stanowiska.

Poddając ocenie przedstawione osiągnięcia naukowe podkreślić należy, iż Autorka stworzyła specjalnie zaprojektowane, pod kątem badań aDNA, laboratorium, które zlokalizowane jest w Instytucie Biologii i Ewolucji Człowieka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pomysł stworzenia laboratorium jest niezwykle cenny, gdyż pozyskiwane materiały osteologiczne bardzo często nie nadają się do analiz w „tradycyjnych” laboratoriach genetycznych, co wynika zarówno ze specyfiki aparaturowej, jak i umiejętności osób prowadzących analizy. Stworzenie takiego laboratorium daje możliwość badaczom z Polski oraz ościennych rejonów wykonywania analiz genetycznych właśnie w laboratorium powstałym dzięki zaangażowaniu Habilitantki.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że wszystkie otrzymane wyniki zostały przez Habilitantkę opublikowane w Banku Genów. Oznacza to, że uzyskane dane w postaci zróżnicowania kopalnych genomów mitochondrialnych mogą być wykorzystywane przez innych badaczy.

Podsumowując, przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe dr inż. Anny Juras jest spójnym tematycznie cyklem prac obejmujących aspekt migracji i pokrewieństwa biologicznego populacji z Centralnej i Wschodniej Europy w okresie od neolitu do żelaza. Wnoszą one istotne informacje poszerzające możliwości interpretacji wyników badań biologii dawnych populacji. Ważnym jest, że Habilitantka nie traktuje przedstawionych prac jako ostatecznego rozwiązania poruszanych przez nią

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbus@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

problemów, wskazuje natomiast możliwości dalszych kierunków badań. Warto również podkreślić, że przedstawione wyniki stanowią wartościowy punkt odniesienia nie tylko dla antropologów (biologów człowieka), ale i archeologów czy historyków.

Łączny IF publikacji składających się na oceniane osiągnięcie naukowe wynosi 19,601. Z uwagi na specyfikę dyscypliny uzyskane IF są znaczące. Dla przykładu znakomite czasopismo naukowe o międzynarodowym prestiżu takie jak *American Journal of Physical Anthropology* (obecnie *American Journal of Biological Anthropology*) ma IF wysokości 2,8. Warto jednak podkreślić, że prace te powstałe w stosunkowo krótkim czasie (2017-2021), w którym równocześnie Habilitantka opublikowała kilkanaście innych prac, co dowodzi jej bardzo wysokiej aktywności naukowej.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Poza pracami wchodzącymi w skład osiągnięcia naukowego Habilitantka jest autorką lub współautorką 24 prac, z których 15 stanowią artykuły naukowe z listy JCR, 9 to rozdziały w monografiach.

Główny nurt badań dr inż. Anny Juras skoncentrowany został na zagadnieniach dotyczących analiz fragmentów kopalnego mtDNA. Habilitantka z uwagi na tematykę swojego doktoratu najpierw podjęła się badań w kierunku etnogenezy Słowian. Jej badania wykazały brak istotnych różnic genetycznych pomiędzy populacjami z okresu wpływów rzymskich i średniowiecza. Fakt ten można interpretować w kategoriach ciągłości zasiedlenia ziem polskich i wspiera koncepcję miejscowego (autochtonicznego) pochodzenia Słowian. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Habilitantka już na tym etapie swojej kariery naukowej podjęła współpracę z innymi ośrodkami naukowymi m.in. z Uniwersytetem w Kopenhadze. Wspomnienie współpracy badawczej w kolejnych latach rozszerzyły się do innych znaczących ośrodków takich jak: Uniwersytet Sztokholmski, Uniwersytet w Uppsali, Instytut Genetyki Molekularnej Czeskiej Akademii Nauk w Pradze, Uniwersytet Techniczny w Ankarze.

Interesującym są kolejne badania, których przedmiotem są społeczności tzw. „kamiennych kręgów”. Zgodnie z założeniami archeologicznymi najwcześniejsze populacje kultury wielbarskiej przybyły na tereny naszego kraju z północy, ze Skandynawii. Habilitantka wraz z zespołem podjęła się zadania zweryfikowania wspomnianej hipotezy. Badania jakie zostały przeprowadzone wydają

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbns@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

się temu zaprzeczać. Gdyż zidentyfikowano bliskie relacje genetyczne, na poziomie linii żeńskiej, pomiędzy dwoma grupami z okresu wpływów rzymskich natomiast nie zidentyfikowano takiej bliskości genetycznej z populacjami Jutlandii.

Wydaje się, że przeprowadzone z sukcesem badania zachęciły Habilitantkę do włączenia kolejnych populacji, tym razem spoza obszaru słowiańszczyzny, do swoich badań. Dr inż. Anna Juras podjęła się badań populacji mezolitycznych i neolitycznych z obszarów współczesnej Anatolii, w tym z niezwykle ważnego i znanego powszechnie stanowiska Catalhöyük. Jedynym z rezultatów badań było wykazanie, że neolityczna ludność z Anatolii ma bliskie relacje genetyczne z innymi populacjami z Bliskiego Wschodu w tym z populacjami z rejonu Marmara.

Przy tej okazji badania otworzyły Habilitantce nowy obszar poszukiwań z obszaru genetyki, a mianowicie identyfikacji patogenów. W przeanalizowanych próbkach zidentyfikowała Habilitantka obecność bakterii z grupy *Archaea*, które są typowe dla flory jamy ustnej i odcinków jelitowych. W kolejnych próbkach zidentyfikowano szczepy *Tannerella forsythia* odpowiedzialne za rozwój zapalenia przyzębia (periodontitis). Badania te uważam, za niezwykle ciekawe i nadające się do szerokiej aplikacji w badaniach odontologicznych. Badania te mogą dokumentować obecność patogenów w minionych okresach i pozwalają przeanalizować ewaluację procesu zakażeń.

Przeprowadzone badania były możliwe dzięki udziałowi Habilitantki w wielu projektach badawczych zarówno krajowych (m.in. NCN), jak i zagranicznych (m.in. Ministerstwo Kultury Republiki Czeskiej).

Pani dr inż. Anna Juras jest autorem lub współautorem 17 naukowych wystąpień konferencyjnych, zarówno krajowych jak i międzynarodowych. Ponadto zaprezentowała 6 posterów konferencyjnych.

Szereg publikacji z dorobku Habilitantki jest efektem Jej aktywnej współpracy naukowej z licznymi ośrodkami naukowymi w kraju (Uniwersytet Warszawski, Jagielloński, Muzeum Archeologiczne w Krakowie, Szczecinie, Koszalinie i Poznaniu) i zagranicą (Uniwersytety w: Kopenhadze, Sztokholmie, Uppsali, Estonii, Brnie, Instytut Genetyki Molekularnej Czeskiej Akademii Nauk w Pradze, Uniwersytet Techniczny w Ankarze). Tak liczne kontakty naukowe dowodzą dobrego warsztatu naukowego Habilitantki, uznania Jej kompetencji naukowych, jak i umiejętności współpracy w dużych zespołach również tych zagranicznych.

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.109
mail: wbns@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38
www.inb.edu.pl

Habilitantka kilka razy została powołana, jako recenzent artykułów naukowych przesłanych do znakomitych czasopism, o międzynarodowym prestiżu takich jak: *Genes*, *Annals of Human Biology*, *American Journal of Physical Anthropology*.

Podsumowując, oceniany dorobek naukowy wskazuje na ukierunkowanego, dojrzałego i samodzielnego pracownika naukowego. Dr inż. Anna Juras jest dobrze rozpoznawalnym specjalistą z zakresu analiz kopalnego DNA w krajowym i międzynarodowym środowisku naukowym, o czym, świadczą cytowania Jej prac.

Według załączonych danych bibliometrycznych sumaryczny IF prac Habilitantki wynosi 103,99. Łączna liczba cytowań (bez autocytacji) wynosi 224 wg bazy Web of Science, a 261 wg bazy Scopus. Natomiast wskaźnik Hirscha wynosi 12 zarówno wg bazy Web of Science jak i bazy Scopus.

4. Ocena dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego

Zgodnie z Ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (art. 219. pkt. 1-3) dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny nie wpływa na ocenę wniosku habilitacyjnego. Należy jednak podkreślić, że jest on znaczący.

W ramach pracy na stanowisku naukowo-dydaktycznym Habilitantka prowadzi zajęcia dla studentów biologii, biotechnologii oraz biologii i zdrowia człowieka na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Zajęcia prowadzone są zarówno w języku polskim, jak i angielskim a obejmują między innymi takie zagadnienia jak: Techniki analizy DNA, Markery molekularne, Biologię populacji ludzkich, czy Metody badań populacyjnych.

Habilitantka dwukrotnie pełniła funkcję promotora pomocniczego w przewodach doktorskich, które zakończyły się obronami w 2019 i 2021 roku.

W ramach zajęć dydaktycznych dr inż. Anna Juras była promotorem 6 prac licencjackich oraz 1 pracy magisterskiej.

Habilitantka w celu podnoszenia swoich kompetencji dydaktycznych uczestniczyła w szkoleniach w ramach programu Zintegrowanego Centrum Podnoszenia Kompetencji, który był współfinansowany przez Unię Europejską.

INSTYTUT NAUK BIOLOGICZNYCH

UKSW, Warszawa 01-938, ul. Wóycickiego 1/3 bud 23 p.409

mail: wbn@uksw.edu.pl, tel. 22 569 68 38

www.inb.edu.pl

W całym okresie swojej pracy Habilitantka bardzo aktywnie angażowała się w popularyzację nauki, biorąc udział w różnego rodzaju wydarzeniach organizowanych na terenie uczelni i poza nią. Ponadto Habilitantka udzielała wywiadów w mediach i serwisach informacyjnych. Dzięki tej aktywności tematyka dotycząca biologii człowieka mogła zostać zaprezentowana szerokiemu gronu odbiorców.

Za osiągnięcia naukowe czterokrotnie uzyskała nagrodę zespołową I stopnia Rektora UAM. Dwukrotnie otrzymała stypendium Rektora UAM za indywidualne osiągnięcia naukowe.

4. Wniosek końcowy

Podsumowując powyższą ocenę stwierdzam, że dorobek dr inż. Anny Juras **spełnia wszystkie wymogi stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (art. 219, pkt. 1-3).** Uważam, że osiągnięcie naukowe Habilitantki istotnie poszerza naszą wiedzę na temat kierunków migracji i biologicznego pokrewieństwa badanych populacji z terenów Europy. Ponadto zaprezentowane wyniki analiz ukazują dalsze kierunki badań. Również pozostały dorobek naukowy dr inż. Anny Juras dowodzi Jej istotnej aktywności naukowej realizowanej w Instytucie Biologii i Ewolucji Człowieka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. **Na tej podstawie wnoszę o dopuszczenie dr inż. Anny Juras do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.**

Prof. dr hab. Jacek Tomczyk